کف خیابان

واردات، واردات که می‌گویند چیست؟

مانلی فخریان

■ نمی‌دانم قصه واردات بی‌رویه کالای خارجی از کجا سر در گریبان زندگی مردم فرو کرد که دیگر هیچ راه گریزی از آن نیست و همه جا صحبت از واردات و واردات بی‌رویه است. زمانی مردم سرشان در کار خودشان بود و فقط دست‌شان به همین کالاهای تولید داخل می‌رسید و اگر مجبور می‌شدند و مستاصل، سراغ کالای‌گران قیمت خارجی می‌رفتند، شاید هم جنسی بود که هنوز در داخل کشور توان تولیدش نبود. اما وقتی به خودمان آمدیم دیدیم جز کالای خارجی (بخوانید معمولا چینی) هیچ چیز را مصرف نمی‌کنیم. این فکر باعث شد دوباره سری به مردم این کلانشهر بزنیم و ببینیم آنها با کالاهای خارجی چه می‌کنند و اصلا چه تعریفی برای کالای وارداتی دارند.

نزدیک غروب در بحبوحه تعطیلی همه ادارات و شرکت‌ها مردم شاید برای سوال من پاسخ‌های خوبی داشته باشند. در تاکسی می‌نشینم و از نزدیک‌ترین فرد کنارم می‌پرسم.

واردات کالا چیست؟

قیافه خسته و تقریبا عصبی دارد: «یعنی اینکه پول‌های نفت را بدهند مدام از خارج جنس‌های بنجول وارد این بازار بدبخت کنند.»

این کار چه ضرری دارد، مگر واردات ایرادی دارد؟

«نه، خیلی هم خوب است اما در شرایطی که ما خودمان توان تولید نداشته باشیم، وقتی می‌توانیم بهترین‌ها را بسازیم چرا باید از جنس‌های نامناسب خارجی استفاده کنیم.»

«حرف شما درست اما...»راننده میان حرف ما می‌پرد «ببین خانم از وقتی همه چیزمان کالاهای وارداتی شد روزبه‌روز وضع‌مان خراب‌تر شد، انگار بازار تولید تنبل شده.»

چرا؟ ما که هنوز تولید خود را داریم.

بله داریم اما تولید چی؟ چقدر؟ آنقدر کم شده که دیگر کسی به جنس ایرانی فکر نمی‌کند. اکثر کارگران بیکارند، همه‌اش هم به خاطر این واردات کالاست.

پیاده می‌شوم. در خیابان قدم می‌زنم. دو مرد میانسال با هم مشغول صحبت راجع به بازار داغ ارز و طلا هستند، وارد بحث‌شان می‌شوم و سوالم را می‌پرسم. نگاه‌شان به هم گره می‌خورد. یکی‌شان با تعلل جوابم را می‌دهد.

اگر ما آنقدر فقط برای مصرف وابسته به واردات نبودیم وضع‌مان خیلی خوب بود. بهتر بود این همه پولی که از صادرات نفت و اندکی هم بقیه کالاها داریم خرج کارخانه‌های خودمان بکنیم که تعطیل نشوند.

یعنی واردات کالا کاملا به ضرر تولید مملکت است؟

نه به این مفهوم، ولی تا حدود زیادی بله. شما ببینید چقدر کارگر بیکار داریم که در خیابان‌های شهر پرسه می‌زنند، چون تولید نیست. ضعف تولید هم به خاطر ورود این همه کالای ارزان‌قیمت خارجی است که مردم را ترغیب به خرید می‌کند.

پس به خاطر ارزان بودن خریده می‌شود؟

خب هم ارزان است هم آب و رنگ ظاهرش بهتر است، مثلا یک بچه از اسباب‌بازی چه می‌خواهد؛ جز شکل ظاهری قشنگ. وقتی تولید داخل چشم و دل بچه را سیر نمی‌کند باید به سمت کالای خارجی رفت.

خانمی همراه دخترش در حال تماشای ویترین مغازه‌های لوازم خانگی است، ظاهرشان نشان می‌دهد برای خرید جهیزیه آمده‌اند، نزدیک‌شان می‌روم و سوالم را این‌گونه می‌پرسم.

شما برای خرید کالای ایرانی را انتخاب می‌کنید یا خارجی؟

دختر بی‌وقفه جوابم را می‌دهد «خب معلوم است خارجی، هم قشنگ‌تر است هم بهتر کار می‌کند.»

مادرش می‌گوید: «نه این‌طور هم نیست مگر زمان ما این همه جنس خارجی بود، ما هم جهیزیه خریدیم این همه سال هم داریم استفاده می‌کنیم جنس ایرانی خیلی هم خوب است.»

دخترک به وضوح عصبی شده. از مادرش می‌پرسم «پس شما با واردات کالا مخالفید؟»

«مخالف نیستم، اما واردات وقتی خوب است که ما خودمان نتوانیم جنسی را بسازیم یا شرایطش را نداشته باشیم. وقتی خودمان می‌توانیم چرا باید از خارج وارد کنیم. اما کاری نمی‌شود کرد، آنقدر کالاهای خارجی در بازار زیاد شده که اصلا ایرانی‌ها به چشم نمی‌آید.»

فروشنده همین مغازه لوازم خارجی، که نمایندگی فروش یکی از مارک‌های مطرح دنیا را دارد سوالم را این‌گونه پاسخ می‌دهد: «محصولات ما همه وارداتی است، مشتری زیاد دارد، همه دنبال جنس خارجی‌اند، حتی اگر چینی باشد.»

خب این کار که تماما به ضرر کالای ایرانی است. می‌خندد «ضرر را مردم نمی‌زنند؛ آنها که می‌توانند راحت کالا وارد کنند و مصرف مردم را هدایت کنند این کار را انجام می‌دهند. وقتی هزینه تولید در ایران آنقدر زیاد است که با نصف آن می‌توان کالای خارجی وارد کرد، همه ترجیح می‌دهند سراغ واردات بروند. اما بهتر بود این هزینه‌ها صرف کمک به تولید داخلی می‌شد.»مردی وارد مغازه می‌شود که می‌گوید کارش تعمیر ماشین است: «واردات خوب است اما به شرطی که برای بهتر شدن تولید باشد. الان همه مردم برای ماشین‌هایشان قطعات خارجی می‌خواهند، اگر جلوی واردات گرفته می‌شد و محصولات داخلی ما کیفیت‌شان بالاتر می‌فت خب مردم هم همین ایرانی را می‌خریدند.»این دیدگاه‌های ضد و نقیض در میان مردم فکرم را درگیر بازی واردات و صادرات طی سال‌های اخیر می‌کند. واردکنندگان کالاهای خارجی حتما باید از هجوم این همه کالای غیرایرانی در بازارها راضی باشند اما داغ دل تولیدکننده و کارخانه‌دار و کارگرهای بیکار شده چیزی نیست که به راحتی از ذهن پاک شود. آیا تولیدکنندگان هم واردات بی‌رویه را دوست دارند؟

روش‌های دستوری جواب نمی‌دهد

ابراهیم جمیلی
عضو اتاق بازرگانی ایران

راه‌اندازی اتاق «معامله ارز» آخرین سیاستی است که مسوولان به شدت به دنبال اجرای آن هستند و آن گونه که از خبرها پیداست این مرکز امروز آغاز به کار می‌کند.

مهم‌ترین اهداف تاسیس چنین اتاقی، تامین ارز مورد نیاز فعالان اقتصادی و کاهش نرخ ارز در بازار آزاد است زیرا دولت می‌خواهد ارز را در این مرکز با دودرصد زیر قیمت بازار آزاد عرضه کند. اما باید گفت روش کنترل قیمت ارز این نیست زیرا آن گونه که به نظر می‌رسد این روش نیز دستوری خواهد بود. اینکه گفته می‌شود همه دارندگان و متقاضیان ارز باید به این مرکز مراجعه کنند، از دستوری بودن آن حکایت دارد.در شرایط فعلی دولت و صادرکنندگان، دارندگان اصلی ارز هستند که البته صادرکنندگان از نظر میزان داشتن ارز قابل مقایسه با دولت نیستند. با این حال در صورتی که دولت بخواهد قیمت ارز را کاهش دهد، ۷۰ تا ۸۰ درصد مزیت‌های صادراتی ما از بین خواهد رفت. اینکه در شرایط کنونی صادرات رونق یافته فقط به دلیل افزایش نرخ ارز بود و در صورتی که نرخ ارز کاهش یابد صادرات جذابیت خود را از دست خواهد داد و ارز در اختیار این گروه کمتر از قبل خواهد شد. دولت اما درصد قابل توجهی از منابع ارزی را به واسطه فروش نفت در اختیار دارد. همین نهاد هم می‌داند که به چه میزان ارز در بازار نیاز است. بنابراین هرگونه تاثیرگذاری در این بازار در توان دولت است و حتی تنها سیاست‌گذار این بازار نیز دولت نامیده می‌شود. اما مهم‌ترین کاری که در شرایط فعلی می‌توان انجام داد ادامه اختصاص ارز مرجع به اولویت‌های اول و دوم یعنی کالاهای اساسی و دارو است. البته مسوولان باید بر این روند نظارت کنند تا آنانی که ارز مرجع دریافت کرده‌اند نرخ آزاد را مبنای قیمت‌گذاری قرار ندهند. تکلیف صادرکنندگان هم روشن است. این گروه از فعالان اقتصادی نمی‌توانند ارز خود را وارد کشور کنند و حتی انجام این کار به هیچ وجه به صلاح نیست زیرا بانک‌های ایران با تحریم مواجه هستند و این ارزها با ورود به کشور ما دچار مشکل نقل و انتقال می‌شوند. با این شرایط بهتر است تشکل‌های تولیدی و اتحادیه‌های صادراتی مانند قبل عرضه و تقاضای ارز را خود پاسخ دهند زیرا صادرکنندگان برای ادامه صادرات به ریال احتیاج دارند و در مقابل واردکنندگان مواد اولیه و ماشین‌آلات نیز به ارز نیازمند هستند. عرضه ارز به قیمت دودرصد کمتر از بازار در مرکز معامله ارز، نه تنها سفته‌بازی را رواج می‌دهد بلکه موجب کاهش قیمت ارز نیز نمی‌شود.در صورتی که دولتمردان می‌خواهند آتشی که به جان بازار افتاده است را کنترل کنند، باید از هرگونه اظهارنظر غیرکارشناسی دوری کنند. بنابراین لازم است مسوولان بعد از بحث و بررسی‌های کارشناسی یک طرح و پذیرش آن در مجامع کارشناسی، آنگاه آن را به صورت عمومی مطرح کنند. در ماه‌های گذشته چندین بار سیاستی از طریق رسانه‌ها مطرح شد و بعد از اینکه اثر منفی خود را بر بازار گذاشت تکذیب شد.

آیا پرداختن به فعالیت‌های صنعتی مقرون به صرفه است؟

تولید در حاشیه

عکس: مجید حق‌دوست

تازگی‌ها این‌گونه شده است که همه جا می‌توان از اقتصاد شنید و در هر جایی از شهر پای تحلیل‌های اقتصادی نشست. این هم البته از مزایای اتفاقاتی است که در چند سال گذشته برای اقتصاد ما رخ داده است. از یک سو که نگاه می‌کنی، البته چنین مساله‌ای می‌تواند مثبت و مفید باشد چون سیاست‌زدگی عمومی ظاهرا دردی از توسعه دوا نمی‌کند اما حالا شاید وقتی همه تا این حد به اقتصاد واکنش نشان می‌دهند شاید در آینده نه چندان دور دیگر نشود به سادگی شاخص‌های اقتصادی را بازی گرفت و از مسیر توسعه دور کرد. به هر حال این واقعیت امروز اقتصاد ما شده است. برای همین ما هم این روزها زیاد در شهر رها می‌شویم و با مردم و گروه‌های مختلف اقتصادی درباره اقتصاد، توسعه و مفاهیم مختلف اقتصادی صحبت می‌کنیم. براساس همین سنت تازه دیروز سراغ تولیدکنندگان رفتیم به دلیل آنکه بدون شک شما هم در این چند وقت گذشته زیاد از تولید شنیده‌اید و بارها با این جمله مواجه شده‌اید که اقتصاد ما اکنون به هیچ چیز به اندازه تولید نیاز ندارد. البته اگر بخواهیم واقعی‌تر سخن بگوییم، باید گفت که نیاز به تولید بحث تاریخ اقتصاد ماست اما در چند سال گذشته ظاهرا این نیاز بیشتر از هر وقت دیگری از سوی کارشناسان و اندیشمندان کشور درک شده است اما هنوز مسوولان و ماموران اجرایی راه خاصی برای عبور بهینه تولید و صنعت باز نکرده‌اند. یعنی می‌توان گفت همچنان نسبت به سابق تغییری در اوضاع تولید ایجاد نشده است. این مساله تا حدی وجود دارد که تولیدکنندگان می‌گویند، تولید دیگر مقرون به صرفه نیست و تولیدکنندگان زیادی در پی تغییر شغل و ورود به عرصه واردات هستند. اما آیا واقعا تولید تبدیل به اتفاقی فاقد صرفه اقتصادی شده است؟

یک تولیدکننده می‌گوید: «شک نکنید که تولید مقرون به صرفه نیست و دلیل آن هم تنها بی‌علاقگی مسوولان اجرایی اقتصاد به تولید است. امسال همه بزرگان و همه صاحب‌نظران برنامه‌ریزان اقتصادی را برای رفتن به سمت تولید تشویق کردند. بهترین اتفاق نام‌گذاری سال ۹۱ به نام تولید بود اما در حوزه اجرا چه اتفاقی افتاد. شما خود به این سوال پاسخ بدهید. آیا اگر تولیدکننده بودید باز هم به تولید ادامه می‌دادید؟»

البته ما با تمام توان سعی بر آن داریم که به این پرسش پاسخ ندهیم برای همین از کارشناسان بدنه تولید خواستیم که بگویند آیا واقعا تولید مقرون به صرفه هست یا نه؟ یک تولیدکننده دیگر در پاسخ به این پرسش می‌گوید: «چگونه باید تولید مقرون به صرفه باشد. ما دایم طی چند سال گذشته در داخل کشور از ۳۰ کالای چینی دامپینگ شده‌ایم. همه به دولت می‌گویند تولید را دریاب ولی حالا کار به جایی رسیده است که باید مواد اولیه را به دلیل اتفاقی که برای نرخ ارز افتاده است تا چند برابر قیمت بخریم اما محصول خود را با قیمت مورد علاقه دولت به فروش برسانیم. من معتقدم تولیدکنندگان باید به فکر تغییر کار باشند.»

این جمله را دقیقا یک تولیدکننده دیگر نیز مطرح می‌کند. او با صدایی که پشت خطوط تلفن می‌لرزید، گفت: «هزینه تولید کمر تولیدکننده را خم کرده است. به شهرک‌های صنعتی بروید، به خوبی می‌بینید که تولیدکنندگان به دلیل هزینه تولید کرکره را پایین کشیده‌اند. به همین شهرک صنعتی شمس‌آباد سر بزنید. بسیاری از کارخانه‌ها نیمه‌تعطیل هستند چون هزینه تولید با نرخ ارز فعلی سر به فلک می‌زند. عقل سلیم حکم می‌کند که این شرایط کار در فضای تولید را رها کرد و به یک واردکننده کالاهای چینی تبدیل شد.»

جالب اینجاست که یک تولیدکننده دیگر با وضوح بیشتری از واژه واردکننده کالاهای چینی استفاده می‌کند. او می‌گوید: «اگر به سابق بازگردیم دیگر سمت تولید نمی‌روم بلکه حتما در جرگه واردکنندگان کالا از چین قرار می‌گیرم.»عضو هیات‌مدیره اتحادیه تولیدکنندگان کیف و کفش نیز یکی دیگر از تولیدکنندگان است که از تغییر شغل اهالی صنعت سخن می‌گوید. او معتقد است: «به واسطه کاهش قدرت رقابت تولیدکنندگان داخلی در بازار، طی سال‌های اخیر بسیاری از تولیدکنندگان فعالیت خود را رها کرده و به واردکننده تبدیل شده‌اند چراکه تولید برایشان سودآور نبود.» وی اعلام کرد: «واردات گسترده از چین، بزرگ‌ترین ضربه را بر تولیدکنندگان داخلی وارد کرد.» به نظر می‌رسد واردات کالاهای بی‌کیفیت از چین به درد دل مشترک بسیاری از اهالی صنعت تبدیل شده است. البته با توجه به اتفاقاتی که در بازار ارز رخ داده است یا به عبارتی به دلیل افزایش قیمت دلار مسیر ورود بسیاری از این کالاها بسته شده اما از سوی دیگر نباید فراموش کرد که این افزایش قیمت دلار برای تولید نیز تبدیل به یک تهدید شده چون هزینه تولید را دوباره با افزایش همراه کرده است. تولیدکنندگان می‌گویند دود هر اتفاق اقتصادی به چشم تولید می‌رود. شاید البته حق با تولیدکنندگان باشد چون در حال حاضر نیز تهیه مواد اولیه تولیدات صنعتی با مشکل مواجه شده است و به دلیل بالا رفتن هزینه تولید فروش محصولات با قیمت‌های دولتی مقرون به صرفه نیست. رضایی، یک فعال صنعتی، می‌گوید: «مسوولان دولتی تولیدکنندگان را متهم می‌کنند که کالای بی‌کیفیت راهی بازار می‌کنند از سوی دیگر هم دایم در حال نوحه‌سرایی برای تولید هستند. شاید این‌گونه باشد اما آیا وقتی مسوولان اقتصادی دولتی به نحوی رفتار می‌کنند که انگاری نماینده واردکنندگان هستند آیا می‌توان از تولیدکنندگان انتظار داشت که در بازار رقابت جهانی بهترین باشند.»

وی ادامه می‌دهد: «در چند سال گذشته که طلایی‌ترین دوران درآمدهای نفتی ایران بود یا در زمان هدفمند کردن یارانه‌ها که می‌شد مشکل نقدینگی صنعت را حل کرد، مدیران دولتی اقتصاد به رغم آنکه برای پرداختن به تولید حمایت می‌شدند تا چه حد برای رفع گره‌های صنعت تلاش کردند.»

> **بدون شک به لحاظ دسترسی به درآمدهای نفت در چند سال گذشته دولتی‌ها بهترین امکان را برای برطرف کردن گره‌های صنعت در اختیار داشتند ولی این اتفاق رخ نداد. برنامه‌ریزان دولتی اقتصاد به گونه‌ای سیاست‌های اقتصادی را طراحی کردند که به واسطه آن مصرف و واردات شتاب گرفت**

یک تولیدکننده دیگر نیز این تحلیل را ارایه می‌دهد: «ما در چند سال گذشته بهترین موقعیت‌ها را داشتیم که تولید را نجات دهیم اما مسیر واردات را باز کردیم در حالی که مقام‌معظم‌رهبری نیز از مدافعان تولید هستند ولی با این وجود مدیران دولتی اقتصاد و بدنه اجرایی کار را به جایی رساند که تولید به گران‌ترین فعالیت اقتصادی تبدیل شد. در این شرایط عقلانی است که تولیدکننده‌ها شغل خود را تغییر دهند.»

اما آیا واقعا باید توپ تبدیل شدن تولید به گران‌ترین فعالیت اقتصادی را در زمین دولت رها کرد؟

مهدی تقوی استاد دانشگاه در پاسخ به این سوال می‌گوید: «به هر حال دولت فرماندهی اقتصاد را در ایران بر عهده دارد و برنامه‌های اقتصادی هم در چند سال گذشته نیز از سوی دولت طراحی و اجرا شده است.»

وی ادامه می‌دهد: «بدون شک به لحاظ دسترسی به درآمدهای نفت در چند سال گذشته دولتی‌ها بهترین امکان را برای برطرف کردن گره‌های صنعت در اختیار داشتند ولی این اتفاق رخ نداد چون شیپور اقتصاد وارونه دمیده شد. برنامه‌ریزان دولتی اقتصاد به گونه‌ای سیاست‌های اقتصادی را طراحی کردند که به واسطه آن مصرف و واردات شتاب گرفت و تولید با همان گره‌های سابق درگیر و درگیرتر شد.»

به این نکته نادر هوشمندیار، یک استاد دیگر دانشگاه نیز این‌گونه اشاره می‌کند: «به نظر من حتما دولت باید پاسخگوی گره‌های تولید باشد. اگر نگاه به اقتصاد نگاهی منطبق بر واقعیات و منطبق بر نیازهای اصلی اقتصاد بود به فرض دولت حتما سهم تولیدکنندگان از یارانه‌ها را پرداخت می‌کرد ولی حالا شاهدیم که فقط تولیدکنندگان ظاهرا سهم خود را از هدفمندی دریافت نکرده‌اند.»

وی اضافه می‌کند: «این اتفاق در شرایطی رخ می‌دهد که دولت از هر سو به پرداختن به تولید تشویق شده است. بهترین کار را امسال مقام رهبری انجام دادند و برای دولتی‌ها انگیزه بزرگی برای پرداختن به تولید ایجاد کردند ولی حالا در نیمه دوم سال مسوولان اجرایی به شکلی رفتار کردند که بدون شک تولید یکی از بدترین شرایط را در حلقه اقتصاد کشور دارد.»

هوشمندیار می‌گوید: «اگر تولید جدی گرفته شده بود حتی دشمنان بیرونی ایران نیز نمی‌توانستند به سادگی به اقتصاد ایران لگدپرانی کنند ولی متاسفانه در چند سال گذشته به رغم در اختیار داشتن بهترین درآمدهای مفتی مدیران دولتی اقتصاد به سمتی نرفتند که امروز با خیالی راحت بشود به صنعت تکیه کرد.»

وی می‌گوید: «اینکه یک مدیر دولتی بیاید در تلویزیون و بگوید وضع تولید خوب است دلیل بر این نمی‌شود که واقعا وضع تولید خوب باشد. فرماندهان دولتی اقتصاد با عنوان مدیران اقتصاد باید شهامت داشته باشند و ضعف‌های موجود را بپذیرند آن وقت بهتر و ساده‌تر می‌توانند گره‌های موجود را باز کنند.»

هوشمندیار تشریح می‌کند: «امروز هم بهتر از فرداست برای همین مسوولان دولتی باید باور کنند که تولید بیشتر از آنکه به شعار نیاز داشته باشد به اندیشه و عمل واقعی نیاز دارد در غیر این صورت دیگر شاهد آن نخواهیم بود که تولیدکنندگان از تغییر شغل سخن بگویند.»

ماجرای تغییر شغل تولیدکنندگان به یک سناریوی تلخ برای تاریخ صنعتی ایران تبدیل شده است. البته ظاهرا مدیران دولتی اقتصاد چنین چیزی را باور ندارند با این وجود اما ای‌کاش حداقل به این فرض پاسخ بدهند که چرا وقتی همه چیز خوب است تولیدکنندگان دوست دارند شغل خود را تغییر دهند؟

گذر

افزایش ۵۰۰هزار تومانی قیمت «پراید» و یک‌میلیونی «۴۰۵»

■ **فارس:** قیمت سایپا ۱۳۱ با فرمان هیدرولیک و کیسه هوا و ترمز ضد قفل ۵۰۰هزار تومان افزایش یافت. طبق ابلاغیه سایپا به نمایندگی‌های فروش این شرکت، سایپا ۱۳۱ با افزایش ۵۰۰هزار تومانی، به قیمت ۱۰میلیون و ۴۴۰هزار تومان به خریداران عرضه می‌شود. پیش از این، قیمت این خودرو ۹میلیون و ۹۴۰هزار تومان بود. همچنین قیمت هر دستگاه پژو پارس سال ۲۰میلیون و ۴۸۱هزار تومان تعیین شده که حدود یک‌میلیون و ۳۰۰هزار تومان افزایش را نشان می‌دهد. قبلا قیمت این خودرو ۱۹میلیون و ۱۴۲هزار تومان بود. قیمت هر دستگاه پژو ۴۰۵ نیز در نمایندگی‌های فروش ایران خودرو به حدود ۱۶میلیون تومان رسیده که افزایش یک‌میلیون تومانی را نشان می‌دهد. عرضه سایر خودروهای پرفروش در حالی توسط شرکت‌های خودرویی متوقف است که خودروسازان منتظر دریافت مصوبات جدید برای افزایش قیمت محصولات خود هستند.

جزییات اشتغال‌زایی استان‌ها در سال ۹۰

ایجاد ۱/۱میلیون شغل از ۲/۵ میلیونی که وعده داده شده بود

■ **مهر:** بررسی عملکرد استان‌ها در ایجاد فرصت‌های جدید شغلی طی سال ۹۰ نشان می‌دهد که ۹۲۲هزار و ۹۴۹ فرصت جدید شغلی در کشور ایجاد شده است که از این میزان، ۱۰۶هزار و ۹۹۲ فرصت شغلی در استان تهران، ۷۳هزار و ۳۸۸ فرصت در فارس و ۸۶هزار و ۲۴۹ شغل دیگر در خراسان‌رضوی ایجاد شده است.

بدترین آمار در کهگیلویه و بویراحمد

بر پایه این گزارش، استان ایلام با هفت‌هزار و ۸۳ فرصت جدید شغلی در کنار بوشهر با ۹هزار و ۹۸۰ اشتغال جدید و کهگیلویه و بویراحمد نیز با شش‌هزار و ۸۵۲ اشتغال جدید؛ کمترین عملکرد را در بین استان‌های کشور داشته‌اند. به صورت کلی دولت در سال گذشته ایجاد دومیلیون و ۵۰۰هزار فرصت جدید شغلی را به عنوان سناریوی اصلی خود مطرح و دنبال کرده بود. کمی بعدتر، مباحثی در زمینه ایجاد یک میلیون و ۶۰۰هزار فرصت شغلی و در نهایت نیز؛ تقسیم‌بندی عملکرد به فرصت‌های شغلی جدید، حفظ اشتغال و فرصت‌های موجود تقسیم‌بندی شد. به عبارتی طبق گفته‌های مقامات دولتی، ۹۲۲هزار فرصت شغلی ایجاد شده در سال ۹۰ -که البته آمارهای سه ماهه پایانی سال گذشته را به همراه ندارد- نشان می‌دهد که از هدف دومیلیون و ۵۰۰هزار نفری اشتغال‌زایی دولت در سال ۹۰ تا عملکرد آن، فاصله زیادی وجود دارد.

بهترین عملکرد در پنج استان

ذکر این نکته نیز حایز اهمیت است که مقامات مرتبط با حوزه اشتغال و بازار کار در سال‌جاری، عملکرد نهایی استان‌ها در سال گذشته را اشتغال‌زایی به میزان یک میلیون و صدهزار فرصت اعلام کردند و مابقی تا یک میلیون و ۶۰۰هزار فرصت شغلی را مربوط به حفظ فرصت‌های موجود دانستند. به عبارتی، در سه‌ماهه پایانی سال گذشته، ۱۷۷هزار و ۵۱ فرصت جدید شغلی در ۳۱ استان کشور ایجاد شد. پنج استان تهران با ۱۰۶هزار و ۹۹۲ فرصت اشتغالی جدید، آذربایجان شرقی با ۵۷هزار و ۴۳، خراسان‌رضوی با ۸۶هزار و ۲۴۹، خوزستان با ۵۷هزار و ۵۹۳ فرصت شغلی و در نهایت استان فارس با ۷۳هزار و ۳۸۸ مورد عملکرد؛ بهترین آمار را در بین ۳۱ استان کشور داشته‌اند.

برگزاری اولین نشست ستاد مزد ۹۲

پیشنهاد ۸۴۰هزار تومانی برای حداقل حقوق کارگران

■ **مهر:** دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران ایران با اعلام برگزاری اولین جلسه ستاد مزد در هفته آینده گفت: برای دستمزد امسال درخواست تصویب حداقل ۸۴۰هزار تومان را داشتیم که در نهایت ۳۸۹هزار و ۷۰۰ تومان نهایی شد. «غلامرضا عباسی» در زمینه جدیدترین برنامه‌ریزی‌های مربوط به تعیین حداقل دستمزد سال آینده کارگران کشور، از برگزاری اولین نشست سه جانبه ستاد مزد با حضور نمایندگان کارگران، کارفرمایان و دولت خبر داد. دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران ایران اظهار داشت: هفته آینده اولین نشست بین کارگران، دولت و کارفرمایان پیرامون آغاز مذاکرات مزدی آغاز می‌شود و ما از این طریق برخی کارشناسی‌ها و مباحث پیگیری شده را ارایه خواهیم کرد. عباسی تاکید کرد در سال گذشته به منظور تصویب حداقل دستمزد ۳۸۹هزار و ۷۰۰ تومانی امسال، نتیجه کارشناسی‌های خود را براساس سبد معیشت خانوار، نرخ تورم و گزارشات استان‌ها ارایه کرده بودیم که رقم ۸۴۰هزار تومان بوده است.

م/الف ۲۷۵۹

وزارت راه و ترابری
شرکت مادر تخصصی فرودگاههای کشور (سهامی خاص)

آگهی فراخوان ارزیابی کیفی مناقصه گران

شرکت مادر تخصصی فرودگاههای کشور در نظر دارد ۱۰ دستگاه شوت نجات فرودگاهی مورد نیاز خود را از شرکتهای واجد شرایط تامین نماید. لذا از شرکتهای متقاضی دعوت به عمل می آید جهت خرید اسناد و مدارک ارزیابی کیفی مناقصه گران تا تاریخ ۹۱/۷/۹ با در دست داشتن معرفی نامه رسمی و اصل فیش بانکی به مبلغ ۵۰/۰۰۰ ریال به حساب شماره ۶۳۳ خزانه بانک مرکزی (قابل واریز در کلیه شعب بانک ملی ایران) به آدرس ذیل مراجعه فرمایند.

آدرس - فرودگاه بین المللی مهرآباد - خیابان معراج - جنب سازمان هواشناسی - ساختمان شماره ۸ - اداره کل ندارکات شرکت مادر تخصصی فرودگاههای کشور - اداره قراردادها

مهلت تحویل پیشنهادات تا پایان وقت اداری روز سه شنبه مورخ ۹۱/۷/۲۵

متقاضیان در صورت نیاز برای کسب اطلاعات بیشتر و دریافت اسناد به صورت غیر حضوری به سایت http://iets.mporg.ir مراجعه نمایند.

اداره کل ندارکات
شرکت مادر تخصصی فرودگاههای کشور

آگهی فروش

پروژه ای واقع در اتوبان تهران - کرج، در حال احداث، که قسمتی از آن نیز به بهره برداری رسیده است، با قیمت پایه ۲۴۰ میلیارد تومان و با درآمد عالی از قسمت های بهره برداری شده به فروش می رسد.
واجدین شرایط می توانند جهت دریافت اطلاعات بیشتر با شماره تلفن ۴۴۵۴۵۴۴۰ تماس حاصل نمایند.

www.sharghnewspaper.ir